

FEC-nieuwsflits nr. 8 van 12.01.2005

Vivant en de interregionale geldstromen...

In een artikel in 'Gazet Van Antwerpen' van 11 januari relateert Roland Duchâtelet de omvang van de interregionale geldstromen. Volgens de voorzitter van Vivant zijn het vooral rijke Vlamingen die - onder de vorm van interesten - profiteren van de staatsschuld. Duchâtelet besluit hieruit dat er een netto transfer bestaat van actieve, belastingbetalende Walen naar rijke Vlamingen. Dit is een volkomen verkeerde voorstelling van de feiten.

Duchâtelet 'vergeet' bewust te wijzen op de oorzaken van de enorme publieke schuld. Uit de weinig beschikbare cijfers blijkt dat vooral Wallonië aan de basis ervan ligt. Zo berekenden Leuvense professoren dat de excessieve aangroei in de periode 1975-1985 voor 60% aan Wallonië kan toegewezen worden. Gedurende deze jaren verviervoudigde de schuld van minder dan 35 miljard euro tot ruim 144 miljard. De Vivant-voorzitter gaat eveneens voorbij aan het feit dat de verbetering van het Belgische primair saldo gedurende de laatste decennia voornamelijk gerealiseerd wordt door Vlaanderen. Het zijn dus de Vlaamse belastingbetalers die gezorgd hebben voor de verbetering van de Belgische publieke financiën.

Vlamingen worden als het ware met de vinger gewezen, omdat ze meer overheidsobligaties zouden aanhouden dan Walen. Alhoewel deze bewering onmogelijk te controleren valt, was het inderdaad een meevaller voor de minister van Financiën dat vooral binnenlandse spaarders bereid waren in te tekenen op overheidspapier. We denken hierbij ondermeer aan het succes van de bekende Philippe-leningen begin de jaren negentig. Hierdoor kon de overheid de interestlast gevoelig beperken. Gezien de dramatische toestand van de Belgische begroting was het onmogelijk de schuld in het buitenland te plaatsen zonder een aanzienlijke risicopremie te moeten aanvaarden. Met andere woorden, dankzij onze spaarzaamheid konden de coupons op de obligaties relatief laag gehouden worden en dus de totale interestlast nog enigszins beperkt worden. Ondertussen is, als gevolg van de sanering van de overheidsfinanciën en de invoering van de euro, de buitenlandse interesse in Belgisch staatspapier sterk gestegen. Terwijl in 1999 de lineaire obligaties (OLO's) - goed voor meer dan drie vierde van de federale schuld - nog voor 80% in het binnenland werd geplaatst is deze ratio medio 2004 gedaald tot ongeveer 50%. De transfer in de interestbetalingen loopt dus niet, zoals Duchâtelet beweert, van de Waalse belastingbetaler naar de rijke Vlaming maar meer en meer van de binnenlandse belastingbetaler naar de buitenlandse belegger.

Samenvattend, Duchâtelet richt zijn pijlen op het verkeerde doel. In plaats van de enorme aanslag op de Vlaamse welvaart aan te klagen, viseert hij degenen die dankzij hun spaarzaamheid een positieve bijdrage leveren aan de interestlasten op de publieke schuld. De transfer vanuit Vlaanderen, ondertussen goed voor ongeveer 11,5 miljard euro per jaar, blijft een zware hypotheek leggen op de Vlaamse toekomst. Blijkbaar is Duchâtelet meer geïnteresseerd in een Belgische adellijke titel dan in de welvaart en het welzijn van de Vlaamse bevolking.

- * -

PS - Deze tekst werd als reactie opgestuurd naar Gazet Van Antwerpen, maar nooit gepubliceerd. Ze vond wel weerklank in het februarinummer van Doorbraak, een uitgave van het VDC (www.doorbraak.org).